

Ավետիք Իսահակյան

Լազուր երկնքով ամպեր են անցնում

Լազուր երկնքով ամպեր են անցնում,
Ու սալվի ուռին կուլա գետափին.
Ամպերի շուքը դաշտերն է ծածկում,
Սիրտս կրծում է կսկիծը խորին ...

Վառ արևն հանգավ սրերի հետքում,
Մութը թևերը փռեց ամեն դին.
Անգյուման դարդը սիրտս է մաշում,
Ա՜խ, ծաղիկ թռռմար, ընկե՛ր իմ անգին ...

Ռ՞ր ես, հոգի ջան, չկա՞ս դու հիմա, -
Հողերուն հավսար ու անգերեզման.
Ա՜խ, քամին հիմա վերադ կըսգա,
Դու չե՞ս իմանում, ազի՛ց ընկեր ջան ...

1903